

บทที่ ๕

สรุปและวิจารณ์ผลการทดลอง

จากการสำรวจข้อมูลของเกย์ตระกร พบร่วมกับข้อมูลของเกย์ตระกรรายแรกมีเปอร์เซ็นต์การเข้าทำลายของเชื้อรา *Fusarium moniliforme* และ *F. semitectum* รวมทั้งเชื้อราแซฟโพร์ไฟฟ์ และเชื้อราในโรงเก็บมากกว่าขึ้นของของเกย์ตระกรรายที่สอง เนื่องจากลักษณะขึ้นของของเกย์ตระกรรายแรกมีสภาพเป็นพื้นดินชื้นและเดือดไก่ได้ขึ้นมา แต่เมื่อทิ่มก็ไปอยู่รอบ ๆ ขึ้นของด้วย ส่วนขึ้นของของเกย์ตระกรรายที่สองมีสภาพเป็นพื้นดินชื้นที่ยกพื้นสูง มีสภาพโปร่ง ไม่ชื้นและไม่ได้เดือดไก่ได้ขึ้นมา เรื่องนี้น่าจะเป็นไปตามที่ Graham (1999) กล่าวไว้ว่าความเสียหายของเมล็ดพันธุ์ระหว่างการเก็บรักษาไว้ในโรงเก็บที่มีความชื้นและอุณหภูมิไม่เหมาะสมอาจทำให้เมล็ดเสื่อมคุณภาพเร็วขึ้น และทำให้เชื้อราต่าง ๆ เข้าทำลายเมล็ดได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ Ronald (2002) ยังให้ข้อคิดเห็นว่า ขึ้นของที่ไม่สะอาดมีขยะมูลฝอยปะปน และไม่มีการเคลื่อนย้ายเมล็ดข้าวเก่าออก จะเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของเชื้อราที่ติดมากับเมล็ด และเชื้อราในโรงเก็บที่สามารถทำลายเมล็ดพันธุ์ข้าวให้เกิดความเสียหายกับเมล็ดได้

เมื่อทดสอบประสิทธิภาพของสารสกัดน้ำและอ ethanol ๙๕ เปอร์เซ็นต์ จากเหจ้ามนิ้นและใบสะเดา ทั้งสลดและแห้งกับเชื้อรา *F. moniliforme* และ *F. semitectum* บนอาหาร PDA ที่ ๕ ระดับความเข้มข้น เดียวเชื้อเป็นเวลา ๗ วัน พบร่วมสารสกัดน้ำจากเหจ้ามนิ้นแห้ง สามารถยับยั้งการเจริญของเชื้อราทั้งสองชนิดได้ดีกว่าสารสกัดน้ำจากเหจ้ามนิ้นสด ใบสะเดาทั้งสลดและแห้ง จะเห็นได้ว่า สารพืชแห้ง มีประสิทธิภาพในการยับยั้งการเจริญของเชื้อราได้ดีกว่าสารพืชสด ซึ่งอาจเป็นเรื่องที่น่าจะเป็นไปตามการรายงานของ สำนักและคณะ (๒๕๒๒) ได้รายงานไว้ว่า พืชสมุนไพรถ้าทำให้แห้ง ปราศจากเชื้อโรคอย่างถูกวิธี อาจทำให้ชนิดของสารสำคัญที่มีอยู่ในพืชมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ในกรณีที่เก็บพืชสมุนไพรมาปริมาณมาก ไม่สามารถทำการสกัดให้เสร็จภายในวันเดียวกัน หรือเป็นพืชสมุนไพรที่เน่าเสียง่าย ก็สามารถลดการเน่าเสียของพืช และเก็บไว้ได้นาน ซึ่งจะมีคุณค่าในการศึกษาและวิจัยได้ ส่วนวิธีการสกัดสารด้วยน้ำเป็นตัวทำละลาย เป็นวิธีที่เกย์ตระกรสามารถทำได้โดยง่าย สะดวก ไม่ยุ่งยาก และประหยัด ในการนำนำไปใช้ปฏิบัติจริง

สำหรับสารสกัดอ ethanol จากเหจ้ามนิ้นและใบสะเดา ทั้งสลดและแห้ง พบร่วมสารสกัด เอทานอลจากเหจ้ามนิ้นทั้งสลดและแห้ง สามารถยับยั้งการเจริญของเชื้อรา *F. moniliforme* และ *F. semitectum* ได้ดีกว่าสารสกัดเอทานอลจากใบสะเดาทั้งสลดและแห้ง อาจเป็นเรื่องที่น่าเป็นไปตาม

การรายงานของ ไชยรุษิ (2524) กล่าวไว้ว่า ขมิ้นเป็นพืชสมุนไพร ที่เป็นเครื่องเทศ ซึ่งในสภาพสด เมื่อสกัดด้วยแอลกอฮอล์ จะให้สารที่มีคุณสมบัติเป็น สารต้านเชื้อโรค (antimicrobial agent) สูงกว่า สgapopheng นอกจากนี้ ชัยวัฒน์ (2540) ยังให้ข้อมูลเห็นว่า เอทานอล 95 เปอร์เซ็นต์ เป็นตัวทำลาย ที่มีความสามารถในการละลายกาวมาก และเป็นส่วนผสมของการผลิตสูตร ที่สามารถดีมได้ จึงมี ความเป็นพิษน้อยต่อมนุษย์และสัตว์ และยังใช้ทำลายเอนไซม์ในพืชได้อีกด้วย และจากการทดสอบ ประสิทธิภาพของสารสกัดน้ำและอุทาณอลจากเหง้าขมิ้นและใบสะเดาทั้งสดและแห้ง ที่ระดับ ความเข้มข้นต่าง ๆ พบร่วมกัน สารสกัดทุกชนิดจะมีประสิทธิภาพในการยับยั้งการเจริญของเชื้อรากทดสอบได้ดียิ่งขึ้น เมื่อเพิ่มระดับความเข้มข้นสูงขึ้น โดยอาจเป็นไปตามผลงานวิจัยของ Soon and Bottrell (1994) ได้รายงานว่าสารสกัดจากขมิ้นสามารถยับยั้งการเจริญของเชื้อรากเหตุโรคข้าวได้ดี ยิ่งขึ้นตามความเข้มข้นของสารสกัดที่สูงขึ้น

เมื่อได้ทำการคัดเลือกสารสกัดน้ำจากเหง้าขมิ้นแห้ง และสารสกัดอุทาณอลจากเหง้าขมิ้น สด ความเข้มข้น 30 % และ 3.0 % มาทดสอบประสิทธิภาพ ด้วยวิธีการคลุกและการแช่เมล็ด โดย วัดผลหลังเก็บเมล็ดไว้ 3 เดือน ด้วย Agar Method และ Standard Soil Method ผลปรากฏว่าวิธีการ แช่เมล็ดด้วย สารสกัดน้ำจากเหง้าขมิ้นแห้ง และสารสกัดอุทาณอลจากเหง้าขมิ้นสด ให้ผลในการ ควบคุมเชื้อโรคได้ดีที่สุด อาจเนื่องจากเมล็ดพันธุ์ข้าวมีการดูดซึมสารสกัดในน้ำที่มีปริมาณมากเข้า สู่ภายในเมล็ด จึงสามารถยับยั้งการเข้าทำลายเชื้อโรคที่อยู่ภายในเมล็ด เช่น *F. moniliforme* และ *F. semitectum* ที่ทำลายความคงทนของเมล็ด โดยเข้าทำลายส่วนของ embryo (Agarwal and Sinclair, 1997) และเชื้อรากนิดอื่น ๆ ที่คิดมากับเมล็ด ได้ศึกษาวิธีการคลุกเมล็ด และอาจเป็นไปตามที่ จงจันทร์ (2529) ได้กล่าวไว้ว่าสารละลายน้ำที่มีปริมาณมาก อัตราการดูดซึมน้ำของเมล็ดเร็วกว่า สารละลายน้ำที่มีปริมาณน้อย จึงเป็นผลให้วิธีการแช่เมล็ดสามารถควบคุมการเกิดโรค ลดเปอร์เซ็นต์ความเสียหายที่เกิดกับเมล็ดพันธุ์ข้าว รวมทั้งลดความเสียหายจากโรคและต่อการเจริญ เติบโตของต้นกล้า ได้ดีที่สุด เมื่อเทียบกับวิธีการคลุกเมล็ดและชุดควบคุม